

Ang Araw ng Pentecost

"Noong araw ng Pentekostes, ang lahat ng mga mananampalataya ay nagtitipon-tipon sa isang lugar. Bigla, may narinig silang tunog mula sa langit na parang rumaragasang malakas na hangin, at pinuno nito ang bahay na kanilang kinatatayuan. Pagkatapos, may lumitaw na parang mga dila ng apoy at nanahan sa bawat isa sa kanila. At ang lahat ng naroroon ay napuno ng Banal na Espiritu at nagsimulang magsalita sa ibang mga wika, ayon sa ipinagkaloob sa kanila ng Banal na Espiritu."
Mga Gawa 2:1-4

Karaniwang kinikilala ng Kristiyanong mundo ang tatlong natatanging pangyayari bilang batayan ng kanilang paniniwalang panrelihiyon: Ang himalang pagsilang ni Hesus sa pamamagitan ng kanyang ina na si Maria; ang kamatayan ni Hesus sa krus ng Kalbaryo; at ang pagkabuhay ni Hesus sa ikatlong araw tungo sa banal na espiritwal na kalikasan. May isang ika-apat na pangyayari na napakahalaga sa isang Kristiyano - isa na, gayunpaman, ay hindi karaniwang tinatamasa ang parehong lalim ng pagpapahalaga gaya ng nararapat. Ito ang Araw ng Pentekostes, na naganap limampung araw matapos ang muling pagkabuhay ni Jesus. Layunin namin sa kasalukuyang pagtalakay na ito na suriin ang pinagmulan, kaligiran, at higit sa lahat, ang kahulugan ng espesyal na araw na ito sa kasaysayan ng pananampalatayang Kristiyano.

Ang salitang "Pentekoste" ay makikita lamang nang tatlong beses sa Bibliya at dahil ito ay salitang Griyego, lumalabas lamang sa Bagong Tipan. Ang pinaka-pamilyar na paggamit nito ay matatagpuan sa mga salita ng ating pambungad na teksto. Ginamit din ang salitang ito sa Gawa 20:16: "Nakapagpasya si Pablo na sasakay sa barko papuntang Efeso sa kapistahan ng Pentecost, sapagkat ayaw niyang magpalipas ng panahon sa Asia; nagmamadali siya upang, kung maaari, makarating sa Jerusalem sa araw ng Pentecost." Ang huling paggamit ng salitang ito ay nasa 1 Corinto 16:8: "Manatili ako rito sa Efeso hanggang sa Pista ng Pentecostes." Sa huling dalawang sanggunian na ito, ipinahihiwatig na ang Pentecostes ay higit pa sa isang kapansin-pansing kaganapan na inilarawan sa Kabanata 2 ng Mga Gawa tungkol sa pagbibigay ng Banal na Espiritu. Nagmula ang Pentecostes bilang isa sa mga araw ng kapistahan ng mga Hudyo na inilarawan sa Lumang Tipan.

Ang Pista sa Lumang Tipan

Ang naging kilala noong Panahon ng Bagong Tipan bilang Pentekostes ay isa sa tatlong taunang kapistahan ng Israel. Sa Lumang Tipan, ito ay may dalawang pangalan - ang "Kapistahan ng Ani" at ang "Kapistahan ng mga Linggo." Nababasa natin ito sa pangalang Kapistahan ng Ani sa Exodo 23:14-16: "Tatlong beses sa isang taon kayo'y magdiriwang ng kapistahan para sa akin. Ipagdiriwang ninyo ang Kapistahan ng Walang Lebadura: . . . At ang kapistahan ng ani [Pentekostes], ang mga unang bunga ng inyong mga gawa na inyong itinanim sa bukid: at ang kapistahan ng pag-aani, na nasa

katapusan ng taon, pagka-ani ninyo ng inyong mga gawa mula sa bukid."

Isa pang sanggunian tungkol sa kapistahang ito ay nasa Deuteronomio 16:9,10,16, kung saan ito ay tinatawag na Kapistahan ng mga Linggo. "Bilangin mo ang pitong linggo mula nang unang simulan mong anihin ang butil sa panahon ng pag-aani. Pagkatapos ay ipagdiwang mo ang Kapistahan ng Ani upang parangalan ang Panginoon mong Diyos. Maghandog kayo sa kaniya ng kusang-loob na handog ayon sa biyayang natanggap ninyo mula sa kaniya. . . . Bawat taon, ang bawat lalaki sa Israel ay dapat ipagdiwang ang tatlong kapistahang ito: ang Kapistahan ng Walang Pampa, ang Kapistahan ng Ani, at ang Kapistahan ng mga Kubo. Sa bawat isa sa mga okasyong ito ng , ang lahat ng lalaki ay dapat lumapit sa harap ng Panginoon ninyong Diyos sa lugar na kaniyang pipiliin, ngunit hindi sila dapat lumapit sa harap ng Panginoon nang walang handog para sa kaniya." Ang Pista ng mga Linggo ay binanggit din sa dalawang iba pang lugar: Exodo 34:22 at Bilang 28:26-31.

Ang Levitico kabanata 23 ay nagpapaliwanag nang detalyado kung kailan eksaktong naganap ang Pentekostes, ang layunin nito, at kung bakit ito inilarawan sa dalawang pangalan – Kapistahan ng Ani at Kapistahan ng mga Linggo. Ang mga talata 5-7 ay nagsasaad, "Sa ika-labing-apat na araw ng unang buwan sa dapithapon ay ang Paskwa ng Panginoon. At sa ikalabing-limang araw ng parehong buwan ay ang kapistahan ng walang lebadura. . . . Sa unang araw [ang unang araw ng Kapistahan ng Walang Lebadura - ang ikalabing-limang araw ng unang buwan] ay magkakaroon kayo

ng banal na pagtitipon: hindi kayo gagawang anumang mabigat na gawain." Ang unang araw ng Pista ng Mga Walang Lebadura ay dapat maging isang "banal na pagtitipon," ibig sabihin, isang espesyal na Sabado. Ang mga araw ng Sabado ay mga araw na hindi gumagawa ng mabibigat na gawain ang mga Israelita. Sa kasong ito, hindi ito ang lingguhang ikapitong araw na Sabado, kundi isang espesyal na Sabado - isang banal na pagtitipon para sa Panginoon.

Patuloy sa Levitico 23:10,11, "Salita'n mo ang mga anak ni Israel, at sabihin mo sa kanila, Pagdating ninyo sa lupain na aking ibibigay sa inyo, at mag-ani kayo ng bunga nito, magdadala kayo ng isang bungkos ng mga unang bunga ng inyong ani sa saserdote: At iaaalog niya ang bungkos sa harap ng PANGINOON, upang tanggapin para sa inyo: sa araw na kasunod ng sabado iaaalog ito ng saserdote." Ang "pag-aalog" na ito ng bungkos, o dakot, ng unang bunga ng ani ng butil ng Israel, ay gagawin sa ika-labing-anim na araw ng unang buwan, ang "sumunod na araw" ng espesyal na Sabado, na nasa ika-labinlima, gaya ng nabanggit na.

Ang Levitico 23:15,16 ay nagsasaad: "Mula sa araw pagkatapos ng Sabado – ang araw na inihaharap ninyo ang bungkos ng butil upang itaas bilang isang espesyal na handog [ang ika-labing-anim na araw ng unang buwan] – magbilang kayo ng pitong buong linggo [49 na araw]. Magpatuloy sa pagbilang hanggang sa araw pagkatapos ng ikapitong Sabado, limampung araw ang nakalipas. Pagkatapos ay maghandog ng bagong butil sa Panginoon." Ang ika-limampung araw na ito ang Pista ng mga Linggo - o

ang Pista ng Ani. Tinawag itong Pista ng mga Linggo dahil ang petsa kung kailan nagaganap ang pista ay tinutukoy sa pamamagitan ng pagbilang ng pitong linggo, at isang araw pa, mula nang ihandog ang bungkos ng unang bunga. Bukod pa rito, ang salitang Griyego na Pentecost ay nangangahulugang "ikalabing-limang araw." Depende sa pagbibilang ng mga Hudyo sa bawat taon ng kalendaryo, ang petsa ng Pentekostes ay maaaring magbago mula sa huling bahagi ng Mayo hanggang sa unang bahagi ng Hunyo. Batay sa pagkalkula sa Levitico 23, ang katugmang petsa para sa Pentekostes ngayong taon ay Mayo 23, 2026.

Layunin ng Kapistahan ng Israel

Ang kapistahang ito ng Israel ay isang pagdiriwang ng pasasalamat sa Diyos para sa unang bunga ng kanilang ani, kaya't ang pangalawang pangalan nito ay Kapistahan ng Ani. Ito ay isang espesyal na ani. Hindi ito ani ng gulay o prutas kundi ani ng butil - partikular na trigo. Ang unang bunga ng aning ito ay inialay sa Diyos. Sa panahon ng kapistahang ito, maraming handog ang inihain. May mga handog na sinusunog, handog na karnel, handog na inumin, handog para sa kasalanan, at handog ng kapayapaan – lahat ay ibinibigay bilang pagdiriwang ng pasasalamat sa Diyos para sa kanilang ani ng trigo. Levitico 23:16-20

Ang isang espesyal na handog sa kapistahang ito ay ang "bagong handog na karne," gaya ng nakasaad sa talata 16. Inilalarawan ang handog na ito sa Levitico 23:17: "Magdadala kayo mula sa inyong mga tahanan ng dalawang tinapay na pinagwagayway na gawa sa dalawang-sampung

bahagi ng pinong arina; lulutuin ang mga ito na may lebadura; ito ang mga unang bunga para sa Panginoon." Ang mga Israelita ay maghahain ng dalawang tinapay na gawa mula sa unang bunga ng kanilang ani ng trigo. Ang mga tinapay ay itinaas sa harap ng Panginoon bilang pasasalamat at dedikasyon sa Kanya para sa kasaganaan ng kanilang ani. Limampung araw bago iyon, nag-alay din sila ng handog na inalog sa harap ng Diyos, ngunit ito ay isang dakot lamang mula sa mga unang bunga. Ngayon ay sinimulan na nila ang aktwal na pag-aani ng trigo at nagdala ng dalawang tinapay, na gawa sa kakabunot pa lamang nila, upang ialay sa Panginoon. Magpapatuloy ang kanilang pag-aani hanggang maani ang lahat ng trigo.

Katumbas sa Bagong Tipan

Ang dahilan ng pagbibigay ng detalye tungkol sa Pista ng Ani ng Israel, o Pista ng mga Linggo, ay dahil ito ay partikular na konektado sa Araw ng Pentekostes sa Bagong Tipan. Una, ating pansinin ang pagkakatugma ng takdang panahon ng pistang ito. Tulad ng naunang binanggit mula sa Levitico 23:5, ang ika-14 na araw ng unang buwan ay ang Paskwa ng mga Hudyo. Sa Bagong Tipan, ito ay tumutukoy sa kamatayan ni Jesus bilang ang mas dakilang korderong-paskwa - "ang Korderong ng Diyos, na nag-aalis ng kasalanan ng mundo." (Juan 1:29). Ang kamatayan ni Jesus ay naganap nang eksakto sa mismong petsang ito. Kung babalikan muli ang Levitico 23:10,11, dalawang araw pagkatapos, sa ika-16 na araw ng unang buwan, ang bungkos, o dakot, ng unang bunga ay inwagayway sa harap ng Panginoon. Ito ay tumutukoy sa muling pagkabuhay ni Jesus, na naganap din naman

dalawang araw matapos ang kanyang kamatayan bilang Korderong Paskwa. Tulad ng kaniyang ipinahayag, si Jesus ay nasa libingan nang tatlong araw at kalahati - bahagi ng ika-14, buong ika-15, at bahagi ng ika- , ang ika-16 na araw ng unang buwan, ayon sa pamamaraang Hudyo. Mateo 16:21; Lucas 9:22

Sinabi ni Apostol Pablo sa 1 Corinto 15:20 na si Jesus ay "ang panganay sa mga nangatulong." Siya ang bungkos, ang dakot, ng mga unang bunga—ang pinakaunang muling nabuhay mula sa mga patay tungo sa buhay na walang hanggan sa pamamagitan ng makapangyarihang kapangyarihan ng Diyos. (Colosas 1:18). Ang simbolikong "pag-aalon" na ito ng bungang-dahon ng unang bunga ay nagpapakita ng pagtanggap ng Diyos sa makaliligtas na sakripisyo ni Jesus, na ang kinalabasan ay ang kanyang muling pagkabuhay mula sa mga patay sa pamamagitan ng makalangit na kapangyarihan. Sa wakas, kung bibilangin ang pitong Sabado at isa pa, o limampung araw, mula sa muling pagkabuhay ni Jesus, ang bungang-dahon ng unang bunga, ay magdadala sa atin sa Araw ng Pentecostes, gaya ng nakatala sa Kilos Apostoliko kabanata 2.

Tulad ng ang kapistahan ng Israel ay ang pag-aalay ng mga unang bunga ng kanilang ani ng trigo, ang Araw ng Pentekostes ay sumaklaw sa pag-aalay ng mas dakilang mga unang bunga - ang "espritwal na trigo" sa Diyos. Ang simbahan, na binubuo ng mga tapat na Kristiyano, ay dapat isama bilang bahagi ng uri ng mga unang bunga. Si Jesus ang "una" sa uri ng mga unang bunga, ngunit ang iglesia rin, ayon sa Santiago 1:18, ay isang "uri ng unang bunga." Pinag-

uusapan din ni Juan na tagapagpahayag ang mga tapat na Kristiyano bilang "unang bunga" sa Pahayag 14:4, kung saan inilalarawan niya sila bilang "tinatawad mula sa mga tao, na mga unang bunga sa Diyos at sa Kordero." Nagsimula ang dedikasyong ito ng simbahan sa Pentekostes, kung saan ito ay simbolikong inwagayway, o ipinakita, sa harap ng Ama sa Langit bilang inialay sa kaniya.

Sa pagtingin sa Araw ng Pentecost, ito ay ang kasukdulan ng tatlong napakahalaga at mahalagang pangyayari sa plano ng Diyos. Ang una ay ang pantubos na halaga, na ibinigay ni Jesus nang siya ay mamatay bilang katumbas na halaga para kay Adan sa krus. (1 Timoteo 2:5,6). Ang ikalawa sa mga natatanging pangyayaring ito ay ang pagkabuhay na mag-uli ni Jesus sa pamamagitan ng makapangyarihang kapangyarihan ng Diyos. (Efeso 1:19-21). Ang ikatlo ay ang Araw ng Pentecostes - ang araw ng dedikasyon ng hinaharap na iglesia sa Makalangit na Ama.

Ang Araw ng Pentekostes

Marami ang mga pangyayaring saklaw ng Araw ng Pentecostes. Hindi lamang ito ang araw na dumating ang Banal na Espiritu sa iglesia. Tunay ngang nangyari ito, at ang mga pakinabang ay hindi lamang para sa mga naroroon noon, kundi umabot na rin sa buong panahon mula noon, sa mga nag-alay ng kanilang buhay sa Diyos sa isang katanggap-tanggap na paraan.

Para sa isang daan at dalawampung tagasunod ni Jesus na nagtipon sa silid sa itaas na inialay ang kanilang mga buhay sa kaniya, ang Araw ng Pentecostes ay nagkaroon ng maraming kahulugan.

(Mga Gawa 1:15). Ibig sabihin nito ay tinanggap ng Diyos ang kanilang paglalaan sa kaniya. Ibig sabihin nito ay sila ay ngayo'y naging matuwid sa kaniyang paningin. Ibig sabihin nito ay magsisimula na ngayon ang kanilang buhay ng sakripisyo, at ibig sabihin nito ay naganap na ang pagsilang ng Banal na Espiritu. Bilang resulta, sila ay magiging mga Bagong Likhâ kay Cristo Jesus. Roma 5:1; 12:1; 1 Pedro 1:3; 2 Corinto 5:17

Ang Araw ng Pentekostes ay naging napakahalaga rin sa lahat ng tunay na Kristiyano hanggang sa kasalukuyan. Ipinahiwatig nito ang pagbubukas ng "mataas na pagtawag ng Diyos kay Cristo Jesus." (Filipos 3:14). Itinakda rin ng Pentekostes ang pagbuhos ng langis, o ang dedikasyon, ng iglesia bilang isang uri, upang maging "kaharian na pagkasaserdote" ng Diyos. (1 Pedro 2:9). Ipinakita nito na bukas na ngayon ang pagkakataon para sa bawat indibidwal na inaasahang maging miyembro ng pribilehiyong iyon na matanggap ang mga bagay na tinatanggap ng mga nasa silid sa itaas—ang pagtanggap ng Diyos sa kanila bilang mga konsagrado, ang kanilang pagiging matuwid, ang pagsisimula ng kanilang sakripisyo, at ang pagsilang ng Banal na Espiritu. Mula nang Pentecost, bawat inaasahang miyembro ng kaharian ng pagkasaserdote ay napasok sa parehong ugnayan dahil sa mga pangyayaring naganap noon.

Maaaring sabihin pa nga na sa Pentekostes nagsimula ang proseso ng pagbabalik ng tao sa pagkakasundo at pabor ng Diyos, na nagsimula sa simbahan. Tunay nga, ang Araw ng Pentekostes ang unang panlabas na patunay sa sangkatauhan

ng pag-aakda ng Diyos ng mga benepisyo ng pantubos na ibinigay ni Jesus. Roma 4:16-25

Ang Banal na Espiritu

Ang pag-unawa sa pagbuhos ng Banal na Espiritu ang susi upang pahalagahan ang buong kahalagahan ng Pentekostes. Ano ang Banal na Espiritu? Sa pangkalahatan, ang Banal na Espiritu ay ang hindi nakikitang kapangyarihan at impluwensya ng Diyos. Lagi na itong umiiral. Ang Diyos ay mula magpakailanman hanggang magpakailanman, kaya ang kanyang kapangyarihan at impluwensya—ang kanyang Banal na Espiritu—ay mula rin magpakailanman hanggang magpakailanman.

Gayunpaman, may mas malalim na kahulugan ang Banal na Espiritu sa mga dedikadong Kristiyano. Para sa kanila, ang Banal na Espiritu ay maaaring tukuyin bilang banal at matuwid na impluwensya at kapangyarihan ng Diyos na nagbibigay ng kislap ng buhay, nagpapalusog, at namamahala sa kanilang bagong buhay "kay Cristo." (2 Corinto 5:17). Ang salitang "espiritu" ay mula sa salitang Griyego na pneuma at nangangahulugang "hininga." Upang mapadali ang kahulugan ng Banal na Espiritu para sa Kristiyano, maaari itong ihambing sa kung ano ang hininga ng buhay para sa natural na katawan. Kailangang magkaroon ang katawan ng pisikal na hininga ng buhay. Kung aalisin ang hininga sa natural na katawan, mamamatay ito sa loob ng ilang minuto. Gayundin, kung wala ang Banal na Espiritu – ang banal at makatarungang impluwensya ng Diyos – hindi mabubuhay, makakabuo, at lalago tungo sa pagiging ganap ang bagong buhay ng Kristiyano kay Cristo.

Ang Banal na Espiritu sa Pentekostes

Inilalarawan ng Kilos Apostoliko kabanata 2 ang nangyari noong Araw ng Pentekostes kaugnay ng pagbibigay ng Banal na Espiritu. Ang mga talata 2-4 ay nagsasaad: "Bigla, may tunog na dumating mula sa langit na parang rumaragasa na malakas na hangin, at pinuno nito ang bahay na kanilang kinauupuan. Pagkatapos, may lumitaw na parang mga dila ng apoy at nanahan sa bawat isa sa kanila. At ang lahat ng naroroon ay napuno ng Banal na Espiritu at nagsimulang magsalita sa ibang mga wika, ayon sa ipinagkaloob sa kanila ng Banal na Espiritu."

Bakit nagbigay ang Diyos ng ganoong panlabas na pagpapakita ng pagbibigay ng Banal na Espiritu bilang isang "tunog mula sa langit," isang "ugong ng malakas na unos ng hangin," "mukhang mga dila ng apoy," at pagsasalita sa ibang mga wika? May dalawang dahilan kung bakit ito ginawa.

Una, ito ay isang patotoo sa mga naroroon. Sinasabi sa salaysay, "May mga Hudyo na naninirahan sa Jerusalem, mga taong deboto, mula sa bawat bansa sa ilalim ng langit." Maraming mga Hudyo ang naglakbay papuntang Jerusalem dahil isa ito sa kanilang mga araw ng kapistahan. Nang ang pagbibigay ng Banal na Espiritu ay nagbigay-buhay sa mga apostol, at nagsimulang magsalita [o marahil ay naintindihan] sila sa ibang mga wika, ito ay naging patotoo sa lahat ng nagtipon doon. (Mga Gawa 2:5,6). Marami ang namangha at nagtaka kung ano ang kahulugan ng mga bagay na ito. Ang iba naman ay inakusahan ang mga apostol na lasing. Dahil dito, tumayo si Pedro at nagsalita sa karamihan. Inisaad niya ang mga salita mula sa Propeta Joel at mula sa

mga Salmo, na nagbibigay ng isang magandang patotoo tungkol sa plano ng Diyos na nakasentro kay Jesus. (Mga Gawa 2:12-40). Ang resulta ng patotoong iyon ay nakasaad sa Mga Gawa 12:41. "Sa araw ding iyon ay nadagdag sa kanila ang mga kaluluwang tinatayang tatlong libo."

Pangalawa, ang pagbibigay ng Banal na Espiritu noong Pentekostes ay isang pagpapakita ng kapangyarihan at impluwensya ng Diyos na hindi pa kailanman nakita sa kaniyang nilikhang tao. Ang kapangyarihang ito ay sa isang espesyal na paraan na sumapuso sa mga apostol sapagkat sila ay binigyan ng iba't ibang "kalooban." Tinukoy ni Apostol Pablo ang ilan sa mga kaloob na ito sa 1 Corinto 12:28-30 bilang: "mga kaloob ng pagpapagaling, ng pagtulong, ng pamamahala, ng iba't ibang uri ng mga wika . . . mga manggagawa ng mga himala." Ang mga ito ay bahagi ng mga panlabas na kaloob ng Banal na Espiritu na ibinigay upang tulungan itatag ang Maagang Simbahan at ang awtoridad ng mga apostol. Ito ay isang napakalaking pagpapakita ng kapangyarihan at impluwensya ng Diyos sa kanila, na nagpapamalas ng kaniyang awtoridad para sa kanila.

Mas Malaking Kahalagahan

Gaano man kahanga-hanga ang mga pagpapakitang ito, gaano man ka-kapana-panabik ang mga kaloob, at kahit na nadagdagan ng tatlong libong posibleng miyembro ang kanilang bilang sa isang araw, wala sa mga ito ang pinakamahalagang kahulugan ng Pentekostes. Ang mas malalim na kahulugan ng Pentekostes ay may kinalaman sa pangunahing gawain ng Banal na Espiritu, na nakatuon sa loob. Ang gawaing ito ay hindi dapat

makita ng tao. Sa katunayan, ito ay ang gawain ng paglinang sa buhay ng Bagong Lalang ng bawat indibidwal na miyembro ng "katawan ni Cristo." 1 Corinto 12:27

Ang pinakamahalagang pangyayari na kaugnay ng Araw ng Pentecost ay ang personal na pagsilang ng bawat isa sa mga alagad sa pamamagitan ng Banal na Espiritu. Sa 1 Corinto 12, tinalakay ni Pablo ang mismong bagay na ito. Matapos ilahad ang iba't ibang kaloob ng espiritu sa mga naunang talata, sinabi niya sa 1 Corinto 12:31, "Pagsikapan ninyong makamtan ang pinakamahusay na mga kaloob: at ipapakita ko sa inyo ang isang daang higit na mahusay." Ang "mas mahusay na paraan" ang paksa ng kasunod na kabanata, ang 1 Corinto 13 – kung saan ang apostol ay nakatuon lamang sa katangiang pag-ibig. Ang pag-ibig ang kabuuan ng mga bunga ng espiritu, na naglalarawan sa pag-unlad ng bagong buhay kay Cristo. (Galacia 5:22,23). Ito ang mas mahusay na paraan, ang mas mahusay na gawain ng Banal na Espiritu, at ang pinakamalaking kahalagahan ng Pentekostes.

Mga Gawa ng Banal na Espiritu

Ang panloob na gawain ng Banal na Espiritu, na inilagom ni Pablo bilang pag-ibig, ay binanggit sa maraming Kasulatan ng Bagong Tipan. Ang ikawalong kabanata ng Mga Taga-Roma ay naglalaman ng detalyadong talakayan tungkol sa Banal na Espiritu, na nagbibigay ng maraming kaliwanagan at gabay sa mga tagasunod ni Cristo. Ang pariralang "Banal na Espiritu" o "Espiritu" ay nabanggit nang humigit-kumulang dalawampung beses sa kabanatang ito lamang. Ang mga gawa ng

Banal na Espiritu gaya ng inilarawan dito ay maaaring hatiin sa sampung bahagi.

1. Ang Roma 8:1,2 ay nagsasalita tungkol sa Banal na Espiritu bilang isang "batas," isang batas ng buhay. Ang Kristiyano ay dapat magkaroon ng Banal na Espiritu – isang batas ng buhay – o ang Bagong Lalang ay mamamatay. Ang mga taludtod na ito ay nagsasaad: "Kaya nga, ngayon ay wala nang kaparusahan sa mga nasa kay Cristo Jesus. ... Sapagkat ang batas ng Espiritu ng buhay kay Cristo Jesus ay nagpalaya sa akin mula sa batas ng kasalanan at kamatayan." Hindi lamang sinasabi sa talatang ito na ang Banal na Espiritu ay isang "batas" ng buhay, kundi pinapalaya rin nito ang mga tagasunod ng mga yapak ni Jesus mula sa ibang batas na dati nilang pinamumunuan – ang "batas ng kasalanan at kamatayan."

2. Ang Banal na Espiritu ay isang impluwensiya na pinaglalakad at pinag-iisipan ng isang tao. Ipinapakita ito ng Roma 8:4-6: "Upang ang katuwiran ng batas na isinakatuparan sa pamamagitan ng Espiritu ay matupad sa atin, na hindi namumuhay ayon sa laman kundi ayon sa Espiritu. Sapagkat ang mga namumuhay ayon sa laman ay nag-iisip ng mga bagay ng laman; ngunit ang mga namumuhay ayon sa Espiritu ay nag-iisip ng mga bagay ng Espiritu. Sapagkat ang pag-iisip na makalupa ay kamatayan; ngunit ang pag-iisip na makadiyos ay buhay at kapayapaan."

3. Ang pagsilang ng Banal na Espiritu ay sumasagisag sa kaisipan ng "si Cristo sa inyo, ang pag-asa ng kaluwalhatian." (Colosas 1:27). Ang Roma 8:9,10 ay tumutukoy dito, na nagsasabing, "Nasa Espiritu kayo, at hindi sa laman, kung ang

Espiritu ng Dios ay tumatahan sa inyo. Ngunit kung ang sinumang tao ay wala sa kaniya ang Espiritu ni Cristo, siya'y hindi sa kaniya. At kung si Cristo ay nasa inyo, ang katawan ay patay dahil sa kasalanan; ngunit ang Espiritu ay buhay dahil sa katuwiran." Ang Banal na Espiritung ito ng Diyos, o gaya ng karagdagang pagtukoy ni Pablo rito, ang "Espiritu ni Cristo," ay dapat na "nasa" kaniyang mga tagasunod. Hindi literal na nasa atin si Cristo. Ito ay ang kaniyang espiritu ng pagsilang, ang kaniyang impluwensya, na nasa ating puso, at siyang naghihikayat sa atin. 1 Juan 2:27

4. Ang ika-apat na gawain ng Banal na Espiritu ay inilarawan sa Roma 8:11, na nagsasabing, "Kung ang Espiritu ng siyang nagmulat kay Hesus mula sa mga patay ay nananahan sa inyo, siya ring nagmulat kay Cristo mula sa mga patay ay bubuhayin ang inyong mga mortal na katawan sa pamamagitan ng kaniyang Espiritu na nananahan sa inyo." Ang Banal na Espiritu ay "nagbibigay-buhay" – nagbibigay ito ng buhay. Binibigyan nito ang isang tao ng pagkakataong maglingkod sa Diyos, maunawaan ang Kanyang Katotohanan, maging isang katanggap-tanggap na sakripisyo, at sa huli ay ibibigay ang "korona ng buhay" sa mga tapat hanggang sa kamatayan. Pahayag 2:10

5. Ang gawa ng Banal na Espiritu sa ating mga isipan ay tumutulong sa atin na patayin, o ilagay sa kamatayan, ang mga gawa ng ating nagkasalang laman. Sabi ng Roma 8:13, "Kung mamumuhay kayo ayon sa laman, mamamatay kayo; datapuwat kung sa pamamagitan ng Espiritu papatayin ninyo ang mga gawa ng katawan, mabubuhay kayo."

6. Isa pang gawain ng Banal na Espiritu ay nakasaad sa Roma 8:14, "Ang lahat ng pinapatnubayan ng Espiritu ng Diyos ay mga anak ng Diyos." Pinapatnubayan at ginagabayan ng Banal na Espiritu ang Kristiyano. Maaaring isipin ito bilang mapag-ingat na pangangalaga ng Diyos sa kaniyang mga tagasunod. Dinala ng kaniyang Banal na Espiritu ang pangangalagang ito sa pamamagitan ng pagiging kasama ang kaniyang mga tagasunod sa bawat hakbang ng makipot na daan. Isinulat ng makata ng himno, "Mas pipiliin kong maglakad sa dilim kasama ang Diyos, kaysa mag-isa sa liwanag." Masasabi ito ng mga tao ng Diyos dahil ang Banal na Espiritu – ang kaniyang mapag-ingat na impluwensya at kapangyarihan – ang siyang nananalangin at gumagabay sa kanilang mga buhay.

7. Ang pagsilang ng Banal na Espiritu ay isang katiyakan ng pagiging anak. Sinasabi sa Roma 8:15, "Sapagkat hindi ninyo tinanggap ang espiritu ng pagkaalipin upang muling matakot; kundi tinanggap ninyo ang Espiritu ng pag-aampon [pagiging anak], na dahil dito'y sumigaw tayo, Abba, Ama." Napakalaking katiyakan ang ibinibigay ng Espiritu sa mga tagasunod ni Cristo na sila ay mga anak ng Diyos!

8. Sabi ng Roma 8:16, "Ang Espiritu mismo ang nagpapatotoo kasama ng ating espiritu na tayo ay mga anak ng Diyos." Ito ay isang pagpapatunay na ang ating espiritu, ang ating puso, ang ating mga motibo, na ibinigay sa Panginoon sa pamamagitan ng paglalaan, ay nasa iisang "alon-habi," kung gayon, kasama ng Diyos – ibig sabihin, sila ay "nagpapatotoo" kasama ng Banal na Espiritu. Kapag

sabay silang nagpapatotoo, ito ay isang deklarasyon na tayo ay may parehong mga layunin na nilalayan ng Diyos, sa pamamagitan ng Banal na Espiritu, sa atin.

9. Hindi tayo pinipigilan ng Banal na Espiritu na makibahagi sa mga pagsubok at sa mga "hagulgol" ng kasalukuyang buhay habang nasa laman. Totoo na ang kapangyarihan ng Diyos ay kayang gawin ang lahat, at marahil maaari Niyang gamitin ang Kanyang Banal na Espiritu upang pigilan tayo sa pagdanas ng mga pagsubok at ng mga hagulgol ng laman. Gayunpaman, hindi ito mak sa ating pinakamabuting interes. Makikita ang aspetong ito ng Banal na Espiritu sa Roma 8:23, "Tayo rin, na may unang bunga ng Espiritu, ay nananaghoy sa loob habang sabik nating hinihintay ang ating pag-aampon bilang mga anak, ang pagtubos ng ating mga katawan."

10. Ang Roma 8:26,27 ay nagsasabi, "Ang Espiritu rin ay tumutulong sa ating mga kahinaan: sapagkat hindi natin alam kung ano ang ipagdarasal natin ayon sa nararapat; ngunit ang Espiritu mismo ang namamagitan para sa atin sa pamamagitan ng mga daing na hindi mailahad. At ang Siyang sumusubok ng mga puso ay nakakaalam kung ano ang nasa isip [Griyego: hilig] ng Espiritu, sapagkat ito'y namamagitan para sa mga banal ayon sa kalooban ng Diyos." Ang Banal na Espiritu, sa pagiging saksi kasama ng ating espiritu, ay tumutulong sa atin sa mga panahong nahihirapan tayong manalangin sa Ama ayon sa ating nais, o hindi natin alam kung ano ang dapat nating ipanalangin. Tulad ng sinasabi ng talata, ang Espiritu ay namamagitan "ayon sa kalooban ng Diyos."

Puno ng Espiritu

Binalaan tayo ni Apostol Pablo na huwag "patayin" ang Espiritu—sadyang itakwil ang makapagpabuhay na kapangyarihan ng Bagong Nilikha. (1 Tesalonica 5:19). Dapat tayong mag-ingat laban sa kahit bahagyang pagiging mapilit sa bagay na ito. "Huwag ninyong ikalungkot ang banal na Espiritu ng Dios," sabi ni Pablo sa Efeso 4:30. Sa halip, magsikap tayo na makamtan ang pinakakumpletong sukat ng impluwensya at kapangyarihan ng Diyos - na "mapuno ng Espiritu." (Efeso 5:18). Sa gayon, sa pamamagitan ng pagiging tapat "hanggang sa kamatayan," tunay nating mauunawaan ang kahalagahan ng Pentekostes at ang mga biyayang nagmumula rito para sa mga Kristiyanong inialay ang kanilang buhay upang tularan ang mga yapak ni Jesus ng sakripisyo, pagdurusang, at paglilingkod sa Ama sa Langit.